

Capítol 1

1) Quin és l'enfocament de l'autor per tal d'estudiar els filòsofs en qüestió?

Es proposa explicar el fet de que els grecs van fer filosofia, per que i per a que els grecs van haver de fer filosofia per si mateixos, vol explicar com va sorgir el filòsof entre els grecs, relaciona el filòsof amb el no filòsof per al poble i finalment vol destacar les idees primeres que van sorgir dels preplatònics i que tothom se'n beneficia.

2) Explica les raons de l'autor per fer servir l'expressió filòsofs preplatònics en comptes de l'expressió filòsofs presocràtics.

Perquè Plató es el primer gran caràcter mixt, perquè la seva filosofia es una petita mescla de Sòcrates, Pitàgores i Heràclit, així com la seva persona. Fins a Sòcrates, cadascú tenia la seva teoria i no es veia influenciada per ningú anterior a ells, aquests no influenciats els podem anomenar exclusius.

3) Quina es la necessitat de filosofar per un poble, segons l'autor?

El fet de que algú filosofi o no filosofi hi es en relació a les arrels més profundes de l'home y del seu poble. Si aquest te la capacitat de passar les barreres culturals del poble amb una *sobredosi* de intel·lecte que el permeti filosofar per si mateix.

Capítol 2

4) Quines raons hi ha per considerar a Tales com a primer filòsof?

Primer s'ha de determinar la definició de filòsof qui arriba a filòsof i qui no, Tales parteix d'un principi, Tales, en primer lloc, sistematitza. Es diferencia dels mífics (que no es consideren filòsofs) perquè la seva contemplació es base en conceptes. Es el primer en superar el grau mític de la filosofia, la forma gnòmica esporàdica de la filosofia i també les ciències particulars.

Capítol 3

5) Explica en quin sentit Nietzsche considera el mite com a grau previ de la filosofia.

Ell considera que en aquell temps, quan encara no existia la filosofia, els fenòmens misteriosos, es devien a fets s El fet de que algú filosofi o no filosofi hi es en relació a les arrels més profundes de l'home y del seu poble. Si aquest te la capacitat de passar les barreres culturals del poble amb una *sobredosi* de intel·lecte que el permeti filosofar per si mateix.

Nietzsche superiors a ells, tot lo desconegut o lligaven als deus (mitologia), la filosofia intenta anar més enllà i intenta explicar aquests fenòmens amb raonaments lògics.

Capítol 4

6) A què es refereix la gnòmica esporàdica o gnomologia? Posa'n exemples.

Per què Nietzsche la considera un grau previ de la filosofia?

Esmenta'n alguns exemples de gnòmica esporàdica.

Son pensaments ètics, com la generació de fulles, així la dels homes, no ha criat la terra animal més desvalgut que l'home. Nietzsche encara la considera un grau previ de la filosofia perquè encara es basa en mites de manera superficial (sentències ètiques) i el raonament lògic encara es bastant absent, porteu les plumes i les aus agoreres, la cera i les abelles, el regal es bo, però la rapinya es dolenta i dispensadora de mort

Capítol 5

7) Fes un llistat d'uns quants savis esmentats per Nietzsche en aquest capítol incloent-hi algunes de les seves màximes.

Quiró: va conduir fins a la justícia dels mortals, ensenyant'ls-hi als juraments, els alegres sacrificis i l'ordre olímpic.

Piteu: sabut es que la confiança i la desconfiança perden als homes.

Aristòtil: quan un pateix el mal que ha fet, això es adequada justícia.

per el ganso, per el gos, per la vedella i per coses similars.

Olé: degué portar els himnes de Apolo des de Licia fina a Delos, també fou l'inventor del hexàmetre.

Filemó: fou el primer en compondre cors de donzelles.

Baquis: fou un poeta oracular.

Eumolp: Fundador de la casa de els eumòlpids.

Lino: principi de cosmologia, hi havia una vegada un temps on totes les coses estaven juntes per naturalesa.

Museu: sembla que totes les coses han nascut de una sola i després tornen a ella

Aristofanes: perquè Orfeu ens va ensenyar els ritus de evitar sacrificis sanguinaris, Museu ens va ensenyar l'art oracular i el de curar malalties i Hesíode ens va instruir en la agricultura

Jesus Sirac: Molts rics s'han perdut per fiar-se

Paros: coneix-te a tu mateix, res en excés, la fiança porta a la desgràcia, deu és la honra, Déu, tu ets

Periandre: recomanava dominar la còlera.

Pítac: res en excés

Bies de Priene: la majoria dels homes son dolents

Tales de Milet: eviteu les promeses

Capítol 6

8) Quins són els títols de les obres que se sap del cert que van ser escrites per Tales?

Es diu que no va escriure res, però se li atribueixen varies obres com: *Astronomia nàutica*, *Sobre la revolució del sol de un tròpic a un altre*, *Sobre l'equinoci*, *Sobre els principis*

9) Quina és la valoració que Nietzsche fa dels filòsofs jònics en general?

Que estaven en el bon camí, ja que és necessita una increïble llibertat y gosadia per aprendre per primera vegada la multiplicitat del mon com desenvolupament formalment diferent d'una matèria fonamental.

Capítol 7

10) Per què afirma Nietzsche que les preguntes d'Anaximandre no són estrictament de caire físic? Raona-ho.

Perquè al ser del origen del món (apeiron) esdevenen a una qüestió ètica, com a suma de injustícies.

11) Fes un resum de les activitats científiques que va dur a terme Anaximandre. Fins a quin punt, segons la teva opinió, hom podria considerar-lo antecedent de la teoria darwiniana de l'evolució? Raona-ho.

Ell deia que el principi de tot era lo indeterminat, i deia que no tot lo que esdevé, roman, i, per lo tant, no pot ser un principi. També planteja el valor de l'existència i l'aniquilació del món i els seus successius.

Jo crec que te poca rellevància davant la teoria darwiniana de l'evolució, perquè aquesta idea de l'infinít amb la idea de la terra amb el cercle de foc que l'envolta són poc creïbles i poc fonamentades junt amb la teoria dels eclipses, absurda tota ella, crec que aquesta teoria no seria una bona base per la teoria de Darwin.

Capítol 9

12) Passa per sobre de les línies que Nietzsche dedica a situar Pitàgores. Quantes escoles es van desenvolupar que es basaven en Pitàgores i quins n'eren llurs principis generals?

Hi havia varies escoles, que en el llibre no especifica, però se'n poden endevinar tres, la qual Empédocles guarda el secret, quan el suggeriment de Rohde de descuidar els principis religiosos a favor de les investigacions científiques i finalment la que van prendre foc els ciloneus on només es van salvar Lisis i Arquip. Els principis eren l'estudi de la ciència i la matemàtica, també es deia que no es podia menjar ni carn ni faves.

Capítol 10

13) Heràclit és el filòsof presocràtic potser més apreciat per Nietzsche. Intenta explicar que és el que va captivar l'autor d'Heràclit i perquè.

El captiva l'afany de saber està sempre insatisfet per la seva pròpia naturalesa, d'on treu el seu convenciment i senyoria de manera increïble. També que a diferencia de Pitàgores no tenia res de religió.

14) Quins són els conceptes fonamentals de la filosofia Heràclit segons Nietzsche.

Fora d'ell contempla el absurd, la il·lusió, l'absència de coneixement. No te cap pont que li serveixi d'enllaç amb els demés homes. El logos es lo únic lligat a tot, filosofar era una cerca i una investigació de si mateix. Heràclit rebutjava la objecció de que la purificació externa sigui un mer símbol de la puresa interna de l'esperit. Considera el dia i la nit com un tot, doncs no es poden pensar per separat, si no com parts oposades de una mateixa relació. Heràclit també diu que tot lo que no es vertader és mentida o error. Comenta que la permanència absoluta no existeix a cap lloc. Afirmar que si poguéssim percebre molt mes ràpidament, l'engany de la permanència seria per a nosaltres encara més evident.

Com a conclusió treu que tot flux i reflux continu i sempre efectiu, encara que infinitament lent, disminueix la provisió de forces mecàniques del sistema, amb el que les rotacions dels planetes deuen retardar-se i on el que aquests deuen apropar-se al sol o als seus satel·lits.

Capítol 11

15) En quin sentit la filosofia de Parmènides pretén mostrar que la vida és mera il·lusió? Raona-ho i compara-ho amb altres filòsofs citats per Nietzsche.

Parmènides rebutja els sentits i diu que tot lo que captem es un il·lusió, així troba en el món existent dues esferes, el ésser i el no-ésser, delegant la contraposició entre l'ésser i el no-ésser al principi dualista de l'explicació del món. Tot lo que sorgeix, roman, i roman al no-ésser. El ésser és i el no-ésser no pot ser, el ésser i el no-ésser són i no són a la vegada. Lo que ha sigut i lo que serà, no es, però del ésser no es pot dir res que no sigui. En conclusió Parmènides intenta explicar el món existent com una il·lusió, que es la conspiradora de tot i ha donat els seus fruits amb els seus seguidors. Es pot comparar amb Heràclit per semblances i diferències, tenen en comú el fet de que les qualitats oposades actuen sobretot quant està en esdevenir i sobretot quan roman. Però es diferencien en que Heràclit estava sense desig, coneixement i ignorància, foc i aigua, per Parmènides tot és estètic, l'odi i l'amor no son cap joc si no accions del mateix.

Capítol 13

16) Quin és el pensament bàsic d'Anaxàgores? Raona'l una mica.

Anaxàgores pensa que hi ha un ésser etern que domina els altres éssers i es suprem, ho controla tot, controla el moviment en el món existent, ell ho mou tot fins i tot a si mateix, tot menys el caos. Aquest ésser etern es pot anomenar intel·lecte. Ell creu que sota el moviment circular es basa el principi de tot i la regularitat del món. Finalment creu que tota la realitat es una combinació o mescla de petites parts que ell anomenava homeomeries i que segons la quantitat de cada element la cosa estaria feta d'una manera o d'una altra.

17) En quin sentit Anaxàgores és un predecessor d'Aristòtil?

En la teoria en la que tot es una mescla de tot menys l'intel·lecte. Aristòtil també comparteix aquesta teoria dient que tot esta mesclat amb tot, perquè observen que tot neix de tot i també va al·lusió a les propietats de les coses també partint d'Anaxàgores, Abans de que tingués lloc la separació res es podria dir d'aquella substància, no podria ser blanca ni negra, seria insípida ni podria ser res

Capítol 14

18) Fes una descripció general de la personalitat d'Empèdocles.

Era un personatge molt ric, anava sempre amb roba púrpura, cinturons d'or, sabates de bronze i una corona dèlfica al cap. Amb els cabells llargs sempre anava envoltat dels seus servidors. Era vanitos, cregut, i es creia immortal, però es veu que ajudava a les ciutadanes pobres i intentava dissoldre les diferències de fortuna.

19) Explica la situació política que li va tocar viure a Empèdocles.

Geló va guanyar a himera, això va fer que les aliades (Agrigento) rebessin un gran nombre d'esclaus. Després de la mort de Geló, el poder va caure en mans de Hieró, per aquell temps Trasideu manava a Agrigento i va proclamar la guerra a Hieró on van morir dos mil agrigentins i quatre mil siracusans, Trasideu va emigrar a Grècia on va ser condemnat a mort. Els agrigentins van fundar un govern democràtic.

20) Explica la doctrina del moviment d'Empèdocles (els quatre elements).

En quin sentit es tracta d'una explicació mecanicista?

Empèdocles diu que totes les coses estàn animades, nosaltres veiem la terra amb la terra, l'aigua amb l'aigua, etc. El seu pensament es defineix com una comunió de tot lo que estima, en totes les coses existeix una part que les indueix a barrejar-se i unir-se, però també hi ha un poder enemic que les disgrega. Aquests impulsos lluiten entre sí. Aquesta lluita te com a lloc el naixement i el romandre.

Empèdocles supera qualsevol mecanicisme del moviment. No hi ha una explicació mecànica del moviment, si no només una explicació mitjançant impulsos i animació. Només aquests mouen però no ho fan de cop sino progressivament i a tot arreu.

Capítol 15

21)Explica el funcionament de la teoria atòmica de Demòcrit.

Per què es un sistema materialista?

Demòcrit creia que el pensament era el moviment. Però si hi ha moviment, també hi ha d'haver un espai buit. També diu que en un espai absolutament ple es impossible el moviment, perquè el moviment espacial només pot tenir lloc en el buit. Si només hi hagués no ésser, no hi hauria moviment, d'aquesta manera resten els àtoms. Ell s'imaginava el món de la següent manera: els àtoms s'agiten movent-se eternament dins d'un espai infinit. Demòcrit deriva tot el moviment a partir del espai buit i la gravetat, els àtoms pesats tenen la tendència a enfonsar-se desplaçant cap a dalt els àtoms mes petits, el moviment originari es el que va cap a baix. L'ànima ha d'estar formada per la matèria més mòbil dels àtoms més subtils, llisos i rodons (de foc). Aquests corpuscles de foc s'expandeixen però tot el cos i apareix el perill de que ells mateixos siguin empesos des de el cos per l'aire envoltant. Contra això ens protegeix la inspiració. Si la respiració s'interromp, el foc interior s'escapa. La conseqüència es la mort.

El per que d'un sistema materialista ve de la següent hipòtesis científica: el materialisme ha sigut sempre de la major utilitat. És la concepció més serena, ja que parteix de les propietats reals de la matèria, sense saltar-se les forces mes simples, com passava en l'intel·lecte o en les causes finals d'Aristòtil. Al moure's segons les lleis generals, la matèria genera, mitjançant una cega mecànica, uns efectes que semblen respondre al projecte d'una saviesa superior.

Capítol 16

22) Explica què s'entén per harmonia de les esferes en el sistema dels pitagòrics. Quin paper hi juga la matemàtica? Com es relaciona amb la música?

L'harmonia de les esferes s'entén que: en aquest edifici del mon es una esfera en el focus de foc central, al seu voltant, deu cossos estel·lars tracen els seus cors d'oest a est, el punt més llunyà del cel de les estrelles fixes, primer els cinc planetes (Saturn, Júpiter, Mart, Venus, Mercuri), després el Sol, la Lluna, la Terra, i en desè lloc la Antiterra. El límit exterior està format per el cercle de foc. La Terra es mou al voltant del foc central i la Antiterra entra ambdós, de manera que la Terra sempre ensenya la mateixa cara a la Antiterra i al foc central, i per això nosaltres no podem percebre els raigs del foc central, només mediatitzats a través del Sol. Els pitagòrics ja pensaven que la terra era esfèrica.

D'aquí surt l'harmonia de les esferes, tot cos que es mou amb rapidesa produeix un to de so. Els astres conformen una octava o lo que es igual, una harmonia. No hi ha harmonia si tots els tons de la octava sonen al mateix temps, que nosaltres no els puguem sentir era explicat així pels pitagòrics.

El principi es que per l'afirmació de que tot lo qualitatiu consisteix en mera quantitat descansa en la acústica.

Si es prenen dos cordes d'igual longitud i espessor segons els pesos i la posició formaran diferents sons, llavors hi ha la divisió d'octaves d'on va treure els nombres sagrats, 1, 2, 3 i 4. A on afegint-li els de les octaves anteriors resule que $1+2+3+4+5+6+7+8+9=27$, dona el numero sagrat de 7. I acaba afirmant que la essència total del mon, la seva imatge, com a mínim en part, és la música.

A partir d'aquí la matemàtica hi juga un paper important, diu que els números, lo primer en tota naturalesa, suposaren que el números eren els elements del ésser i el número deu representava la perfecció, i interpretava lo millor com alguna cosa limitada i imparell, i lo pitjor com alguna cosa limitada i parell.

Capítol 17

23) Fes una síntesi de la visió nietzschiana de Sòcrates.

Raona en quin sentit Nietzsche el considera un filòsof decadent.

Nietzsche el considera un plebeu, un inculte i diu que mai va recuperar com a autodictat les classes perdudes de joventut. També diu que es específicament desagradable i dotat per naturalesa de les passions mes vehements. Segons Nietzsche Sòcrates buscava la lluita contra el plaer, els deus, la còlera, etc, que es dirigeix a una ignorància de base, diu que es el filòsof de la vida però, d'una vida dominada pel pensament. El món de les coses humanes li semblava un mon de ignorancia, hi havia paraules però, cap idea amb elles. Va elegir un estadista famós per la seva sabiduri i el va posar a examen amb algunes qüestions, intentava ensenyar al polític quant li faltava per arribar a la saviesa, però era impossible perquè lo únic que feia era fer-se me odiós. Ni ell ni jo sabíem que era lo bo i lo desitjable, però la diferencia era que ell creia saber-ho, mentre que jo era conscient de la meua ignorància, d'aquesta manera jo era més savi que ell, això es lo que critica Nietzsche. Diu que Sòcrates va viure odiat per allà on anava. Fins i tot la seva mort, desitja complir la seva missió de filòsof, sent el vostre amonestador, si em condemneu ho pagareu. Per a la massa inculta, Sòcrates era un sofista més, Però es diferencia pel fet de que els sofistes corresponen perfectament a les necessitats ja que compleixen lo que prometen, en canvi ningú podrà dir lo que ensenya Sòcrates excepte ell mateix.

